

(Poulsgaard)

tet. I mange tilfælde er der tale om et nedslidt produktionsapparat, hvor en landmand, en håndværker eller andre står og arbejder i nogle elendige lokaler, som de gerne ville have bygget om, som de gerne ville have forbedret, men bl. a. fordi de skal betale til Det kgl. Teater, kan de ikke. Det er simpelt hen absurd, at man i et folketing, der nærmer sig afgrundens rand med stormskridt, kan få sig selv til at skrive sådan noget vås i et betækningsbidrag.

Hvis det var sådan, at der var nogle mandfolk herinde, så ville man indrømme, at vi ikke har råd til det, og så ville man stemme for dette fornuftige forslag. Vi skal nok få teater fra Det kgl. Teater, også selv om det skulle fortsætte i 5-10 år, som det er.

Det er de forkerte, der arbejder på Det kgl. Teater, de er jo privilegerede i alle ender og kanter. De arbejder med det, de har lyst til og interesse for. Se dog, hvor mange timer folk bruger ude i det ganske land for at opføre teater og den slags i deres fritid! Selvfølgelig ville vi få teater fra Det kgl. Teater, også selv om man ikke bygger om.

Selvfølgelig skulle man stemme for dette meget, meget fornuftige forslag, der hverken er absurd eller overflødigt, men et meget godt forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til lov om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold.

(Lovforslag nr. L 83. Fremsat 28/1 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Jørgen Jensen (S):

Indledningsvis skal jeg henvise til mine tidligere ordførertaler om eksklusivaftaler, hvori jeg har fremhævet, at mulighederne for at indgå sådanne aftaler på arbejdsmarkedet er en rimelig foranstaltning, også fordi eksklusivaftaler beskytter den seriøse del af arbejdsmarkedet, specielt mod ubillig konkurrence fra useriøse arbejdsgivere, og så sikrer det også aftalefriheden, som vi jo har i dette land. I et retssamfund er det rart, at man værner om aftalefriheden.

Folketingets medlemmer har sikkert set Vagt- og Sikkerhedsfunktionærernes Landsammenslutnings annoncer i dagspressen, hvor man blokerer 24 vagtselskaber. Det er, kan man sige, ofte den slags arbejdsgivere, der nægter at indgå overenskomster, der ødelægger mulighederne for, at f. eks. medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening og andre seriøse arbejdsgivere kan konkurrere, ved at unddrage sig at betale eksempelvis feriepenge, sygedagpenge og ATP-bidrag – for blot at nævne nogle af de love, som vi vedtager her i folketinget, og som man vel forventer bliver overholdt.

Derfor kommer kravet ude på arbejdsmarkedet om eksklusivbestemmelser, der som nævnt har til formål at tage hensyn også til de arbejdsgivere, der betaler overenskomstmæssig løn og i øvrigt overholder de love, som vedrører arbejdsmarkedet.

Menneskerettighedsdomstolen har med en dom af 13. august 1981 på ny gjort debatten aktuel. Dommen giver os mulighed for at vurdere sagen ud fra en helt ny baggrund – og efter min opfattelse også uden de store følelsesladede betragtninger, som ofte har været fremført, når vi har diskuteret eksklusivbestemmelser.

Den sag, som nu har givet anledning til lovforslaget, opstod som bekendt ved, at tre britiske jernbanearbejdere ansat ved de britiske jernbaner havde nægtet at melde sig ind i en fagforening, som dækkede det pågældende område, og som de britiske jernbaner ef-